

U SPOMEN

Marijan Juran, dipl. ing.

Život je put kojim treba hodati sa prijateljem koji će nam osjećajem, daljinom i sjećanjem dokazati da vrijedimo onoliko koliko znamo voljeti. A mi smo njega uistinu voljeli. Bog savršeno dobro zna zašto se nešto događa u životu, no ne možemo ne pitati se zašto, zašto nam je uzeo Marijana, oca, supruga, neizmerno dragog i voljenog prijatelja. Zastrašujuće je i obeshrabrujuće da odgovor nikada nećemo naći. Pitanje zašto baš on, titrati će na našim usnama zauvijek.

Čovjek sretno puno ljudi u životu, ali samo pravi prijatelji ostave tragove u njegovu srcu. U našim srcima danas ostaje neizbrisiv i trajan trag, koji je ostavio osebujan čovjek, čovjek velikih ljudskih vrijednosti, idealista, zanesenjak, istinski stručnjak i nadasve dobar čovjek.

Marijan Juran rođen je 5. veljače 1954. godine u Malom Bukovcu, u Podravini. Nakon osnovne škole upisuje srednju farmaceutsku školu u Zagrebu. Ali njegova ljubav nije bila farmacija, bila su to zelena polja, cvijet procvalih voćaka, lahor u lišću vinove loze, topli miris mokre zemlje. Zato polaže razliku ispita iz hrvatskog jezika i fizike i upisuje Poljoprivredni fakultet, prvo VVV smjer, a potom prelazi na Ratarski smjer na kojem diplomira 1979. godine. Zapošljava se kao tehnolog, voditelj zaštite bilja u PPK „Braća Rađenović“. Kako bi usavršio znanje upisuje poslijediplomski studij iz zaštite bilja i postaje „pravi zaštitar“. Njegov radni vijek nastavlja se u tvrtki „Agrotrog“ u kojoj tijekom 16 godina radi na organizaciji veleprodaje i maloprodaje sredstava za zaštitu bilja. Želja za povratkom na polja rezultirala je zapošljavanjem u „Poljoprivredi Lipik“ gdje se ponovno osjeća svojim, zaštitarom, terencem.

Neizmerno je volio svoju struku i isto toliko bio bijesan i tužan kada joj nije pridavana ona važnost koju zaslužuje. Njegove šetnje izoranim poljima pokrivenim jutarnjom rosom prekinule su granate, zračne i opće opasnosti, a Marijan se nošen ljubavlju prema domovini dobrovoljno uključuje u njenu obranu. Časno i odano braneći svoju hrvatsku grud u kraj rata dočekuje kao zapovjednik 3. bojne 125. brigade Hrvatske vojske. Samozatajan, kao i u svemu ostalom u životu, nikada nije tražio ništa, nikada si nije pripisivao nikakve zasluge. Želio je uvijek najbolje, mislio pozitivno i borio se za to. U razgovorima često bi rekao: dobro će doći u naš život i davao nam primjer kako treba živjeti.

Od 1981. godine sudjelovao je na svim Seminarima biljne zaštite, izostao je samo jednom. Volio je svoje Hrvatsko društvo biljne zaštite u čijem je radu aktivan od osnutka. Koliko smo ga mi voljeli svjedoči i nagrada koju je dobio za svekoliku podršku u osnivanju i radu Društva. Iako teško bolestan često je zvao pitajući kako smo i može li kako pomoći. Dragocjeno je imati nekoga tko nam može ukazati što bismo mogli napraviti i za što smo sve sposobni. Obnašao

je brojne dužnosti, a napustio nas je na dužnosti člana Upravnog odbora.

Tri su stvari koje čine čovjeka: TEŽAK RAD, ISKRENOST I PREDANOST. Uvijek je u životu Marijan teško i srčano radio. Njegova iskrenost ponekad je bila tolika da smo je se pribojavali, a predanost mu je mogla biti drugo ime: predanost obitelji, poslu, struci, našem Hrvatskom društvu biljne zaštite, prijateljima, bila je nemjerljiva i nezaboravna.

Bio je čovjek koji je uvijek imao dovoljno duha da bi pametno govorio, ali i dovoljno pameti da bi, kad je trebalo, šutio.

Mi, njegovi prijatelji, sretni smo ljudi. Jer sreća postoji za one koji znaju plakati, za one koji trpe bol gubitka, za one koji traže uzroke tužnih promjena, za one koji su se dotakli Marijanova života, koji su uz njega ili s njim putovali poneki sat, dan, mjesec ili cijeli život.

Neizreciva je tuga i bol njegova jedinca Ivana i voljene supruge Jadranke. Ne postoje riječi koje bi ublažile tu bol, ne postoji ništa što bi i na tren olakšalo kamen koji pritišće srce i dušu, ne postoje ruke koje bi otrle suze i zaustavile jecaje.

Nikada više Ivan i Jadranka neće oslušivati dolazeće korake, neće sjediti za stolom i gledati u Marijanove blage, ohrabrujuće oči, neće osjetiti topli zaštitnički zagrljaj, nikada više. A mi, njegovi prijatelji izgubili smo jednu od svijeca u našem svijječnjaku koji sada gori puno slabije i tiše, izgubili smo rijetki dragulj, dobrog anđela, stjegonošu i čuvara časti i morala.

Bila je privilegija i čast biti Marijanov suputnik na ovozemaljskim stazama, biti Marijanov prijatelj, biti dio njegova života.

U nebeskim visinama u kojima sada obitava naš dragi Marijan, neka ga Bog čuva na svom dlanu i u svom okrilju I podari mu mir i blagoslov, bez boli i patnje koje su mu toliko mnogo otežale posljednje dane.

Neka nebo bude plašt koji će grliti njegovu dušu, a hrvatska zemlja pokrivač koji će čuvati njegovo tijelo.

Zbogom prijatelju i hvala Ti što si postojao.

Jasminka Igrc Barčić